

ปัญหาทางกฎหมายอาญาเกี่ยวกับการคุกคามบนโลกออนไลน์:

ศึกษากรณีการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์¹

นภัทร สิงคาลวนิช²

จากการศึกษาปัญหาทางกฎหมายอาญาเกี่ยวกับการคุกคามบนโลกออนไลน์ ศึกษากรณีการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ ผู้ศึกษาพบว่า ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีและอินเทอร์เน็ตได้เปิดพื้นที่ในการกระทำความผิดแห่งใหม่ให้กับการคุกคามทางเพศ คือ การคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ ซึ่งโลกออนไลน์ได้เปิดช่องทางให้กับผู้กระทำการใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือเพื่อกระทำความผิด โดยอาศัยลักษณะพิเศษของโลกออนไลน์ คือ ความเร็วของอินเทอร์เน็ตที่ไม่มีข้อจำกัดทางเวลาและสถานที่ รวมไปถึงความเป็นนิรนามที่ทำให้ผู้กระทำความผิดสามารถปกปิดตัวตนและไม่ต้องเผชิญหน้ากับเหยื่อ ลักษณะของการกระทำจึงแตกต่างจากการคุกคามทางเพศที่เกิดขึ้นบนโลกกายภาพ โดยการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์เป็นลักษณะหนึ่งของการคุกคามบนโลกออนไลน์ (Cyber Harassment) ซึ่งปัญหาของการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ คือ ทศนคติของสังคมส่วนหนึ่งมองว่า การคุกคามทางเพศผ่านช่องทางนี้ไม่ใช่เรื่องอันตรายหรือส่งผลกระทบร้ายแรง และการจะเอาผิดทางกฎหมายเป็นเรื่องค่อนข้างยาก ทั้งที่การคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์นั้นสามารถเกิดขึ้นได้ทุกสถานที่ ตลอดเวลา และสามารถแพร่กระจายออกไปได้อย่างรวดเร็ว อีกทั้ง ด้วยลักษณะพิเศษของโลกออนไลน์ที่มีความเป็นสาธารณะ ประชาชนทั่วไปเข้าถึงได้ การคุกคามทางเพศที่เกิดขึ้นบนโลกออนไลน์จึงมีศักยภาพที่ทำให้คนจำนวนมากเข้าถึงได้ ส่งผลให้มีผู้รับรู้ข้อความหรือภาพที่ทำให้เหยื่ออับอาย หรือไม่สะดวกใจได้เป็นวงกว้างกว่าการคุกคามทางเพศในโลกกายภาพ จึงอาจนำไปสู่อันตรายที่ร้ายแรงยิ่งกว่าการคุกคามทางเพศที่เกิดขึ้นบนโลกกายภาพได้

จากการศึกษาปัญหาทางกฎหมายอาญาเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์พบว่า กฎหมายไทยที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันยังมีข้อบกพร่องและไม่เพียงพอต่อการแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังต่อไปนี้

ประเด็นปัญหาที่หนึ่งเกี่ยวกับความผิดของการกระทำความผิดทางเพศบนโลกออนไลน์ เมื่อพิจารณาบทบัญญัติกฎหมายของประเทศไทยพบว่า ไม่มีบทบัญญัติกฎหมายสำหรับการกระทำความผิดที่เป็นการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์โดยเฉพาะ ดังนั้น เมื่อเกิดการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ขึ้นจึงต้องนำบทบัญญัติกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันมาปรับใช้เพื่อคุ้มครองผู้เสียหายและลงโทษผู้กระทำผิด โดยบทบัญญัติกฎหมายที่มีอยู่ซึ่งสามารถนำมาปรับใช้กับการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ได้ในกรณีที่มีการกระทำครบองค์ประกอบความผิดตามบทกฎหมายดังกล่าว ได้แก่ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 309 มาตรา

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายอาญาเกี่ยวกับการคุกคามบนโลกออนไลน์: ศึกษากรณีการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนิยผล และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์สุพร วงศ์ทองสรรค์ และรองศาสตราจารย์จรัส เล็งวิทยา

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

326 มาตรา 328 มาตรา 392 มาตรา 393 และมาตรา 397 และพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และที่ปรับปรุงแก้ไข พ.ศ. 2560 มาตรา 11 มาตรา 14 และมาตรา 16 แต่เนื่องจากการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์มีลักษณะการกระทำที่หลากหลาย และแตกต่างจากการคุกคามทางเพศที่เกิดขึ้นบนโลกกายภาพ เช่น การส่งข้อความที่ไม่พึงปรารถนาทางเพศบนโลกออนไลน์ การส่งรูปภาพที่ไม่พึงปรารถนาทางเพศบนโลกออนไลน์ การบีบบังคับทางเพศบนโลกออนไลน์ เป็นต้น จึงทำให้การคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์บางรูปแบบไม่เป็นความผิดตามกฎหมาย เพราะไม่มีกฎหมายที่จะนำมาปรับใช้ได้ เนื่องจากมีข้อจำกัดในเรื่ององค์ประกอบความผิด การตีความ หรืออัตราโทษที่ไม่เหมาะสม เป็นต้น

ดังนั้น บทบัญญัติกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันจึงอาจยังไม่ครอบคลุมเพียงพอต่อการบังคับใช้กับการกระทำความผิดทางเพศบนโลกออนไลน์ ตัวอย่างเช่น ความผิดฐานรังแก ข่มเหง คุกคาม หรือทำให้เดือดร้อนรำคาญ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 397 อันเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการคุกคาม รวมถึงการคุกคามทางเพศ ซึ่งสามารถนำมาใช้ได้ไม่ว่าเป็นการกระทำที่เกิดในโลกออนไลน์หรือโลกกายภาพ โดยมีปัญหา คือ เป็นการบัญญัติองค์ประกอบความผิดในส่วนการกระทำไว้อย่างกว้าง ๆ ไม่ชัดเจน จึงอาจเกิดปัญหาในการตีความและปรับใช้ อีกทั้ง มาตรา 397 เป็นความผิดลหุโทษ ซึ่งมีอัตราโทษเบา จึงอาจไม่เหมาะสมกับการปรับใช้กับการกระทำความผิดทางเพศที่เกิดขึ้นบนโลกออนไลน์ซึ่งเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นได้ง่าย สามารถแพร่กระจายไปในวงกว้างอย่างรวดเร็ว และส่งผลกระทบต่อผู้เสียหายร้ายแรงกว่าการคุกคามทางเพศที่เกิดขึ้นบนโลกกายภาพ หรือในความผิดฐานนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะอันลามก ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และที่ปรับปรุงแก้ไข พ.ศ. 2560 มาตรา 14 (4) ซึ่งการที่จะเป็นความผิดตามมาตรานี้ได้ ต้องมีองค์ประกอบความผิด คือ ข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นต้องมีลักษณะที่ “ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้” ดังนั้น หากเป็นการส่งภาพลามกถึงเหยื่อโดยตรงผ่านแพลตฟอร์มส่วนตัว เช่น แชนแนลไลน์ (Line) หรืออีเมล ซึ่งมีเฉพาะเจ้าของบัญชีหรือผู้รับอีเมลเท่านั้นที่สามารถเข้าถึงข้อมูลได้ ประชาชนทั่วไปไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลนี้ได้ จึงไม่อาจนำมาตรา 14 (4) มาปรับใช้ได้ เป็นต้น

ประเด็นปัญหาที่สองเกี่ยวกับการกำหนดเหตุให้ต้องรับโทษหนักขึ้นของการกระทำความผิดทางเพศบนโลกออนไลน์ เนื่องจากการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์อาศัยลักษณะพิเศษของอินเทอร์เน็ตที่มีความเป็นนิรนาม ทำให้ผู้กระทำความผิดสามารถปิดบังตัวตนได้ สามารถกระทำความผิดได้โดยไม่ต้องเผชิญหน้ากับเหยื่อ และไม่ว่าใครก็สามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้อย่างง่ายดายและสะดวกรวดเร็ว ดังนั้น ผู้กระทำความผิดอาจเป็นใครก็ได้แม้แต่บุคคลใกล้ชิดของเหยื่อเอง และทำให้ง่ายต่อการที่ผู้กระทำความผิดจะทำความผิดซ้ำ อีกทั้ง เด็กและเยาวชนมักมีแนวโน้มที่จะตกเป็นเป้าหมายของการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์มากกว่าผู้ใหญ่ เนื่องจากเด็กและเยาวชนมีอายุน้อยและด้อยประสบการณ์ หย่อนความสามารถในการคิดและตัดสินใจ มีความเปราะบางทางด้านอารมณ์และจิตใจมากกว่าผู้ใหญ่ การคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์จึงอาจส่งผลกระทบต่อรุนแรงได้มากกว่าที่เกิดขึ้นกับผู้ใหญ่

เมื่อพิจารณากฎหมายของประเทศไทยพบว่า ไม่มีกฎหมายหมายที่จะนำมาบังคับใช้กับการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ จึงต้องนำกฎหมายที่มีอยู่มาปรับใช้กับการกระทำคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ โดยบทบัญญัติกฎหมายที่อาจนำมาปรับใช้ได้ เช่น ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 309 มาตรา 326 มาตรา 328 มาตรา 392 มาตรา 393 และมาตรา 397 และพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และที่ปรับปรุงแก้ไข พ.ศ. 2560 มาตรา 11 มาตรา 14 และมาตรา 16 ซึ่งจะเห็นได้ว่าไม่มีการบัญญัติเหตุที่ทำให้ต้องรับโทษหนักขึ้นหรือเหตุการณ์จําในกรณีที่ถูกคุกคามเป็นเด็กและเยาวชน ในกรณีที่เป็นการกระทำโดยบุคคลใกล้ชิดของเหยื่อ และในกรณีที่เป็นการกระทำความผิดซ้ำ

ประเด็นปัญหาที่สามเกี่ยวกับอัตราโทษของการกระทำคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ เนื่องจากการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ เป็นการกระทำที่ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และล่วงล้ำสิทธิในความเป็นส่วนตัวของเหยื่อผู้ถูกกระทำอย่างร้ายแรง และยังส่งผลกระทบต่อเหยื่อได้มากกว่าการคุกคามทางเพศในโลกกายภาพ เพราะพื้นที่ของการกระทำขยายขอบเขตได้ไม่มีที่สิ้นสุด ด้วยลักษณะพิเศษของอินเทอร์เน็ตซึ่งเป็นช่องทางในการคุกคาม มีลักษณะพิเศษที่การแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็วและการปกปิดตัวตนของผู้กระทำผิด จึงทำให้มีผู้เห็นข้อความหรือรูปภาพที่สร้างความอับอายแก่เหยื่อได้เป็นจำนวนมาก ทั้งการส่งต่อและผลิตซ้ำข้อความหรือรูปภาพที่สร้างความอับอายก็สามารถทำได้ง่ายและรวดเร็ว และอาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพจิตและความเป็นอยู่ที่ดี ซึ่งอาจนำไปสู่ความเสียหายที่รุนแรงยิ่งขึ้นอย่าง การคุกคามที่เกิดในโลกแห่งความจริง หรือนำไปสู่การฆ่าตัวตายได้ อีกทั้ง ยังอาจส่งผลกระทบต่อผู้อื่นที่พบเห็นการกระทำความผิดกล่าวที่ปรากฏอยู่บนโลกออนไลน์ด้วยเช่นกัน จึงเป็นการกระทำความผิดที่ส่งผลกระทบต่อความสงบสุขของสังคม

เมื่อพิจารณาอัตราโทษตามกฎหมายไทย ฐานความผิดที่อาจนำมาปรับใช้กับการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ได้ครอบคลุมมากที่สุด ได้แก่ ความผิดฐานรังแก ข่มเหง คุกคาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 397 ซึ่งเป็นบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการคุกคาม โดยมาตรา 397 วรรคแรก กำหนดระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 บาท วรรคสอง กำหนดระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือนหรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ วรรคสามกำหนดระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือนและปรับไม่เกิน 10,000 บาท และความผิดฐานทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือตกใจ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 392 ซึ่งกำหนดระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ โดยทั้งสองมาตราเป็นบทบัญญัติความผิดลหุโทษ ซึ่งมีอัตราโทษเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ดังนั้น การกำหนดอัตราโทษเพียงความผิดลหุโทษ ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท จึงไม่เหมาะสม เพราะไม่ได้สัดส่วนกับการกระทำและผลร้ายที่เกิดขึ้นจากการกระทำ ไม่มีผลเป็นการลงโทษให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเข็ดหลาบ และไม่เป็นการป้องกันหรือข่มขู่ยับยั้งไม่ให้ผู้กระทำความผิดกระทำความผิดซ้ำอีก รวมทั้งไม่เป็นการป้องปรามไม่ให้บุคคลอื่นในสังคมไม่ให้กระทำความผิดแบบเดียวกัน การลงโทษตามอัตราความผิดลหุโทษจึงไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการลงโทษ

ประเด็นปัญหาที่เกี่ยวกับการนำมาตรการทางกฎหมายอื่นมาใช้ในการป้องกันการกระทำความผิดที่เป็นการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ เนื่องจากการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ในบางรูปแบบก็ไม่ใช่กรณีที่จะเป็นความผิดตามกฎหมาย แต่ก็ถือเป็นพฤติกรรมที่น่าจะเกิดอันตรายที่ร้ายแรงยิ่งขึ้นในอนาคตได้ กล่าวคือ อาจเป็นจุดเริ่มต้นที่นำไปสู่การกระทำความผิดที่รุนแรงยิ่งขึ้น ดังนั้น จึงควรที่จะมีมาตรการทางกฎหมายอื่น ซึ่งเป็นมาตรการทางกฎหมายในเชิงรุก เพื่อป้องกันและยับยั้งไม่ให้เกิดพฤติกรรมการกระทำความผิดที่อันตรายร้ายแรงยิ่งขึ้น ซึ่งจากการศึกษาพบว่ามาตรการทางกฎหมายอื่นของประเทศไทยที่อาจนำมาใช้ป้องกันการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ในอนาคตยังมีข้อจำกัดอยู่ โดยมาตรการทางกฎหมายอื่นที่อาจนำมาบังคับใช้ได้ คือ วิธีการเพื่อความปลอดภัย ซึ่งวิธีการเพื่อความปลอดภัยที่อาจนำมาใช้กับการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ได้มีเพียงการเรียกประกันตัวเท่านั้น จากวิธีการเพื่อความปลอดภัยที่มีจำกัดอยู่เพียง 5 วิธี เนื่องจากวิธีการเพื่อความปลอดภัยที่มีอยู่ไม่เหมาะสมกับรูปแบบการกระทำความผิดคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ที่ไม่ต้องมีการเผชิญหน้ากันระหว่างผู้กระทำความผิดและเหยื่อ

ในส่วนของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และที่ปรับปรุงแก้ไข พ.ศ. 2560 มีมาตรการทางกฎหมายอื่นที่อาจนำมาใช้ได้ คือ คำสั่งศาลตามมาตรา 16/1 แต่ก็มีข้อจำกัด คือ ใช้ได้เฉพาะในกรณีที่ผู้กระทำความผิดฐานนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลต้องห้ามหรือเผยแพร่ข้อมูลนั้นตามมาตรา 14 หรือความผิดฐานนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลที่เป็นภาพตกแต่งของผู้อื่นตามมาตรา 16 เท่านั้น ดังนั้น หากเป็นการกระทำความผิดในฐานความผิดอื่น ๆ ที่อาจนำมาปรับใช้กับการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ เช่น ความผิดฐานรังแก ข่มเหง คุกคาม หรือทำให้เดือดร้อนรำคาญตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 397 ศาลก็ไม่อาจมีคำสั่งตามมาตรานี้ได้

จากการศึกษาปัญหาทางกฎหมายอาญาเกี่ยวกับการคุกคามบนโลกออนไลน์ ศึกษากรณีการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ดังกล่าวนี้ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. สำหรับกรณีปัญหาเกี่ยวกับความผิดของการกระทำคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการบัญญัติความผิดฐานคุกคามผู้อื่นบนโลกออนไลน์ (Cyber Harassment) โดยบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ มาตรา 14/1 ให้มีความดังต่อไปนี้

“มาตรา 14/1 ผู้ใดโดยเจตนากระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการรังแก ข่มเหง ข่มขู่ คุกคาม หรือรบกวน ผ่านช่องทางการสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์ โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นหวาดกลัว รู้สึกถูกคุกคาม รู้สึกถูกข่มขู่ เกิดความกังวลใจ เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง ได้รับความอับอาย หรือความเดือดร้อนรำคาญ ต้องระวางโทษ...”

2. สำหรับกรณีปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดเหตุให้ต้องรับโทษหนักขึ้นจากการกระทำคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ ผู้ศึกษาขอเสนอให้กำหนดเหตุฉกรรจ์ที่จะทำให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานคุกคามผู้อื่นบนโลกออนไลน์ (Cyber Harassment) โดยบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ มาตรา 14/1 วรรคสอง ให้มีความดังต่อไปนี้

“มาตรา 14/1 วรรคสอง ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำความผิดต่อเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี หรือการกระทำความผิดนั้นเป็นการกระทำความผิดต่อบุคคลในครอบครัวหรือผู้ที่อยู่อาศัยในครัวเรือนเดียวกัน หรือเป็นการกระทำความผิดใด ๆ อีกในระหว่างการคุมประพฤติ ในระหว่างรอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษ หรือในระหว่างการปล่อยตัวชั่วคราว ในระหว่างรอการอุทธรณ์หรือฎีกา หรือเป็นการกระทำของบุคคลที่ เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ามีการกระทำความผิดตามมาตรา 14/1 และได้กระทำความผิดใด ๆ อีก ในระหว่าง ที่ต้องรับโทษอยู่ หรือภายในเวลา 5 ปีนับแต่พ้นโทษ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษ...”

3. สำหรับกรณีปัญหาเกี่ยวกับอัตราโทษของการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ ผู้ศึกษาขอ เสนอให้มีการกำหนดอัตราโทษของความผิดฐานคุกคามผู้อื่นบนโลกออนไลน์ (Cyber Harassment) ดังนี้

“มาตรา 14/1 ผู้ใดโดยเจตนากระทำความผิดประการใด ๆ อันเป็นการรังแก ข่มเหง ข่มขู่ คุกคาม หรือ ครอบงำ ผ่านช่องทางการสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์ โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นหวาดกลัว รู้สึกถูก คุกคาม รู้สึกถูกข่มขู่ เกิดความกังวลใจ เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง ได้รับความอับอาย หรือความ เดือดร้อนรำคาญ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำความผิดต่อเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี หรือการกระทำความผิดนั้นเป็น การกระทำความผิดต่อบุคคลในครอบครัวหรือผู้ที่อยู่อาศัยในครัวเรือนเดียวกัน หรือเป็นการกระทำความผิดใด ๆ อีกในระหว่างการคุมประพฤติ ในระหว่างรอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษ หรือในระหว่างการปล่อย ตัวชั่วคราว ในระหว่างรอการอุทธรณ์หรือฎีกา หรือเป็นการกระทำของบุคคลที่ เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุด ว่ามีการกระทำความผิดตามมาตรา 14/1 และได้กระทำความผิดใด ๆ อีก ในระหว่างที่ต้องรับโทษอยู่ หรือ ภายในเวลา 5 ปีนับแต่พ้นโทษ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติในวรรคแรกหนึ่งในสาม”

4. สำหรับกรณีปัญหาเกี่ยวกับการนำมาตรการทางกฎหมายอื่นมาใช้ในการป้องกันการกระทำความ ผิดที่เป็นการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ ผู้ศึกษาขอเสนอให้แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39 โดยเพิ่ม “คำสั่งงดเว้นการกระทำการ” เป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัยอีกกรณีหนึ่ง ดังต่อไปนี้

“มาตรา 39 วิธีการเพื่อความปลอดภัย มีดังนี้

- (1) กักกัน
- (2) ห้ามเข้าเขตกำหนด
- (3) เรียกประกันตัว
- (4) คุมตัวไว้ในสถานพยาบาล
- (5) ห้ามการประกอบอาชีพบางอย่าง
- (6) คำสั่งงดเว้นการกระทำการ”

โดยมีรายละเอียดของวิธีออกคำสั่งงดเว้นการกระทำการ ดังต่อไปนี้

“ในการพิจารณาความผิดใดไม่ว่าศาลจะลงโทษผู้ถูกฟ้องหรือไม่ หากศาลพิจารณาแล้วเห็นว่ามีความ จำเป็นในการที่จะคุ้มครองผู้อื่นจากการถูกคุกคาม ครอบงำ ข่มขู่ สร้างความเดือดร้อนรำคาญโดยการ กระทำของผู้ถูกฟ้อง ศาลอาจสั่งห้ามผู้นั้นไม่ให้กระทำการใด ๆ ตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง ภายในระยะเวลาที่

ศาลเห็นสมควรกำหนดแต่ไม่เกิน 5 ปี ถ้าผู้นั้นฝ่าฝืนคำสั่งถือว่าบุคคลนั้นมีความผิด ต้องระวางโทษจำคุก หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ”

เอกสารอ้างอิง

ทวีเกียรติ มินะกนิษฐ. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาคความผิดและลหุโทษ. พิมพ์ครั้งที่ 18.

กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2564.

ธานี วรภัทร์. หลักกฎหมายมาตรการบังคับทางอาญา. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2557.

สาวตรี สุขศรี. กฎหมายว่าด้วยอาชญากรรมคอมพิวเตอร์และอาชญากรรมไซเบอร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:

โครงการตำราและเอกสารประกอบการสอน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2563.

สราวุฒิ ปิตยาศักดิ์. คำอธิบายพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 พร้อมด้วยประกาศกระทรวงที่เกี่ยวข้อง. กรุงเทพมหานคร: นิติธรรม, 2561.

Anastasia Powell and Nicola Henry. **Sexual Violence in a Digital Age**. London: Macmillan Publishers Ltd., 2017.

Azy Barak. “Sexual Harassment on the Internet.” **Social Science Computer Review** 23, 1 (2005): 78 - 81.